

БІБЛОС

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОГРАФІЇ

"BIBLOS" UKRAINIAN BIBLIOGRAPHICAL MONTHLY SUBSCRIPTION: ONE YEAR \$2.00
Address: "BIBLOS" 41 E. 7-th St. NYC 3. Editor: N. Sydor Czartorysky, Ph. D.

diasporiana.org.ua

Ч. 12. (80)

ГРУДЕНЬ 1961

Р. VII.

М И Х А Й Л О С Т А Р И Ц Ь К И Й

Великий український драматург, письменник та організатор-творець українського театру в 80-их рр. XIX ст., народився дня 11 грудня 1840 року. Писав також повісті та вірші. Помер 27.4. 1904.

Огляд книжок і рецензії

Королева, Наталена: П Р Е Д О К. З анналів і легенд. 3-тє видання. Торонто, 1961, "Добра Книжка", ст. 292. Ціна прчм. \$3.-

Багато читачів, що вже привикли читати поважні та завжди свіжі твори Наталени Королевої, напевно радо привітають та сприймуть оце третє видання, що щойно появилoся друком у в-ві "Добра Книжка" в Торонто.

В цьому виданні, що являється першим томом Творів Наталени Королевої, є поміщено шість різних оповідань, оснований, як уже вказано в піднаголовку – на анналах та легендах а це 'У сподіванні чуда', 'Чисті!', 'Джура', 'У видіннях минулого', 'Казки життя' та 'Була інна Русь старинна'.

Книжка читається дуже легко і лишає для читача приємне враження та дає ту насолоду кожній людині, що любить і цінить книжку.

*

Білінський, Андрій: В КОНЦТАБОРАХ СРСР 1944-1945. Мюнхен, 1961. в-во "Облік. Ст. 379.

Побіч дуже цінних споминів покійного вже д-ра А. Княжинського п.н. "В ССРСР НА ДНІ", що появились були в Нью Йорку, та які читачька громада сприйняла з великим заінтересуванням, – спогади і спостереження, що саме появились в Мюнхені, А. Білінського – є другою книгою, що говорить про ці самі події, але зовсім іншою мовою і, ми сказали б – з іншого кута та з іншими інтенціями, як автор спогадів д-р княжинський.

Ми не маємо можливостей, на цьому місці, обширніше описати деякі місії, щоб вказати на протиріччя між одним і другим автором. Однак, на наш погляд, треба мати вдумливого читачеві деякі застереження щодо поодиноких фрагментів, які рясніють в книзі автора спогадів. Але ж книга подає дуже багато нового, часто навіть сумнівного "нового", що може впливати з джерел істини, або з хибних тенденцій.

*

Горліс-Горський, Юрій: ХОЛОДНИЙ ЯР. Друга частина. В-во "Говорля", Нью-Йорк, 1961. ст. 368.

Друга частина "Холодного Яру", що щойно появилася і поступила в продаж – є ще більше цікава та корисна для читача, як перша. Перша частина – це здебільша оповідь автора про приміщення й положення повстанців у Холодному Ярі, тоді, як друга – це картини боротьби: спершу мобілізація Холодного Яру та всіх сумежних сіл і повітів, боротьба з комуністичними збройними силами і всякою московською голодою та заїдами.

Книжка так привабує читача, що справді годі від неї відірватися, бо кожна подія, що там описується є зв'язана з уже відомою долею не лише холодно-ярців – повстанців, але й пілої України.

Описи є такі переконуючі і виразні, що з них пробивається не лише, так би сказати – переживання самого автора, але й усього повстанського руху тодішніх часів.

Треба було аж так довго ждати, щоб ми самі впершу чергу пізнали та повірили в усі ті жорстокості москвинів, їхню підступну політику та ще гіршу піклу практику, жертвою якої впало так багато мільйонів нашої криві Україниської Нації.

Шкода, що сьогоднішній вільний "світ ще не здає собі вповні справи з московських "демократів" і жде аж на дошкульний досвід, який, мабуть, таки його (того вільного світу) – не чине.

Книжку радимо і поручаємо конечно купувати та поширити її, хай кож на українська людина відсвіжить собі те, що переживав наш нарід, і яки ми способами і шляхами творився "рай", чи краще московсько-комуністичне пекло в Україні... Може ця пригадка теж дечого і нас навчить...

М. Есче.

Проф. Павло Савчук

Т. ШЕВЧЕНКО - ІДЕОЛОГ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

(До 100-тих роковин з дня смерті)

(1861-1961)

...Вставайте,
Кайдами порвіте
Т.Шевченко

Сто років минуло, коли 10-го березня 1861 року почер на 47-му році життя, на чужині, в Петербурзі, великий син українського народу - мистець-маляр, поет-революціонер, мислитель, ідеолог національного і політичного визволення України - Тарас Шевченко (1814-1861).

Роки, що розділяють нас від його смерті, є небувалими в історії подій, воми сколихнули всю Україну. В нашому пантеоні його образ зоріє в сяйності світової слави. Його світлий образ в серці усієї нації, овіяний теплом любов'я й гордістю його іменем. В 40-60 роках XIX ст. він зумів піднятися на таку висоту, що став нарівні з великими поетами і мислителями свого часу.

Шевченко - перший український ідеолог XIX стол., що видвигнув ідею революційної боротьби за визволення України від московського загартанья. До нього ніхто так глибоко як він не дивився на політичну суть української проблеми, бо він бачив, що

...Скрізь на славній Україні
Людей у ярма запрягли
("І виріє я на чужині").

Переживаючи трагедію своєї батьківщини, переростаючи своє ліберальне середовище, Шевченко стає речником ідеології революційної боротьби, проголошуючи konieczність вільної, незалежної України. Ці його ідеали блискуче втілені в його невмирущу поетичну творчість, показали перед цілим світом прагнення волі й державної незалежності всієї української нації.

Геній Шевченка - це мудрість Божого надхнення, а слово правди, голошене ним - це психологічне "я" українського народу, що віками стояв і стоїть на засадах пошанування людської гідності, прав, християнських чеснот, етики й моралі.

Простудіювавши добре історію України, її визвольні війни, а до того ознайомився з революційними ідеями західних держав, почавши від великої французької революції, Шевченко підніє прапор за ідеали національної волі й державної незалежності не лише українського народу, а й інших поневолених Московщиною народів. Він не був лише фіксатором історичних фактів, він був творцем ідей. Ідей нових, національно і політично зрілих, психологічно і історично конкретних. Його ідеї відповідали національним принципам і вимогам часу українського народу.

Шевченко глибоко вивчав політичну природу Московщини, почавши від царів III і IV Іванів, а потім проаналізував політичну суть Петра I і Катерини II, їх імперіалістичну концепцію, гноблення загартаних ними народів і держав. Він добре зрозумів, чому Катерина II скасувала в 1775 році остатки Запорізької Січі, що ще дещо могла променювати козацькими вольностями українському народові. А щоб не було й сліду вольностей, то треба було їх знищити. Це суть московської вікової політики. Тому зрозуміло, чому Шевченко так гнівно сказав:

Це той первий, що розпинав
Нашу Україну,
А вторая - доконала
Влову сиротину.

Кати! кати! людоуди!
Наїлись обос,
Накралися; а що взяли
На той світ з собою?

("Сон").

Ці строфи явно скеровані проти московського імперіалізму на Україні. Шевченко виступив рішучим борцем проти кріпацтва вже в ранніх своїх поетичних творах - "До Основ'яненка" ("Б'ють пороги..."), "Іван Підкова", "Тарасова ніч", пропогучи волю покріпаченому українському народові. Поет-борець виступав проти всякого гнучу людини людини, бо знав, що всі перед Богом рівні "на цій світі - і царята і старчата - Адамові діти".

Ненависть до московського рабства зародилась у Шевченка ще до видання його ранніх творів (1840-1844), коли він бувши ще кріпаком, а поглибилась і розвинулась, коли став дозрілою на політичному рівні людиною.

Аналізуючи історичне минуле України, поет боліс душею, що "нема Січі, пропав і той, хто всім верховодив", що Україна "обідрама, сиротен понад Дніпром плаче; тяжко, важко сиротині, а ніхто не бачить, тільки ворог, що сміється". Цим ворогом був московський лад на Україні, це проводив політику національно-колоніальну глоблення. Розібравшись у політичній концепції Московщини супроти України, поет розкриває нам її справжнє обличчя, зривавчи з неї маску, і по козацьки відповідає:

Сміяся, лютий враже,
Та не духе, бо все гине, -
Слава не поляже,
Не поляже, а розкаже,

Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда,
І чиї ми діти.
("До Основ'янемка").

Шевченко вивчає психологію московського народу, його культуру, літературу, етику, естетику, мораль, побут, традиції, віру, філософічну ідею і робить висновок, що московська духовна культура в цілому в своїй історичній основі набагато нища від духовної культури українського народу. Про це стверджували чужинці, а також і москалі. Тому поет не міг душевно сприйняти те оточення психологічне, воно все йому було чужим і чужим. "А до того - Московщина, кругом чужі люди", - казав поет.

В політичних творах Шевченка ми ясно бачимо основну суть московського колоніалізму, зокрема політику царя Миколи I ("Сок", "Кавказ" і ін.). Шевченко бачив історичну різницю між цивілізацією українською, починаючи з держави Київської Русі, що була країною високої матеріальної і духовної культури і залишила після себе славу могутньої держави на Сході Європи, що своєю військовою силою спиняла просування степових та монгольських орд, цим охоронила Візантію і країни Центральної Європи від культурного і державного знищення, і цивілізацією московською, яка щойно в XV стол. почала розвиватися, і то в великій мірі за рахунок української цивілізації. В Московщині поет бачив наявні імперіалістичні цілі завойовника, загарбника, "накралась обое", поневолявача, ворохість до інших народностей; штучний зв'язок з іноземцями і виставлення московської вишности. Державна "законність" трималася на беззаконності, без логічного думання категоріями справжньої цивілізації, філософічного ідеалізму, без гідності людського почуття. Вся система судових закладів - встигала - базувалася не на логічному кодексі народної справедливості, а на монархії царя, його чиновників, що застосовували насильство, репресії, державне право, яке визивало народний спротив і революційні виступи свідомих сил передової думки і народу. Шевченко добре розумів, що судове слідство майже не обходилося без примінення тортур і катування; що рабство і холопство процвітало в найбільших розмірах по всій московській імперії; що родинне життя москалів стояло на низькому моральному рівні; що чоловіки били своїх жінок нагайками і ремнями, і це вважалося нормальною побутовою культурою.

Звичайно, Шевченко не написав окремих трактатів на ці теми, що було не можливо до написання в тих цензурних умовах. Але вивчаючи його всю творчу спадщину, можна багато знайти співзвучних віркувань по цих питаннях. Взяти хоч би такий вислів:

Чого, батьки, сумуєте?
- "Не весело, сину!

Дніпро на нас розсердився,
Плаче Україна..."
("Гайдачак").

Чому плакала Україна? Думасмо, що всім ясно. Від тяжкої й хорстокої системи московського імперіалізму на Україні.

Для характеристики Московщини наведемо цитати французького аристократа де Кюстіна, який побував у Московщині часів царювання миколи I-го - першої половини XIX стол. "В Росії, - каже Кюстін, - страх заступає, тобто паралізує думку; це відчування, коли воно єдине, не може створити нічого, крім зовнішньої цивілізації. Хай це не сподобасться короткозорим, але страх ніколи не стане душею добре влаштованого суспільства; це не є лад, це вітрило хаосу, от і все: де нема свободи, нема душі і нема правди. Росія є тілом без життя; який хивотів з однієї голови, але всі члени в рівній мірі позбавлені сили, нидіють. Звідси глибока тривога, невисловлений біль, який вказує на органічну хворобу... Росія є міцно зачкненим казаном кип'ячої води, наставленим над вогнем, що стає все більше палючим; я боюсь вибуху... Росія - це імперія катастрофів: якщо читати їх, як збірку наліпок - це чудово; але стережіться йти далі поза назвами. Якщо ви розгорнете книгу, ви там не знайдете нічого з того, що вона обіцяє: всі розділи зазначені, але всіх їх треба ще заповнити". Ці вірні спостереження не потребують наших коментарів. "Вічна східня стихія, - каже далі де Кюстін, - безнастанно загрожуватиме і ми підляжемо їй, якщо наші роздори та наші несправедливості зроблять нас гідними такої кари". Остання цитата стосується не лише до народів країн Центральної Європи, а в найбільшій мірі до нас, українців, особливо до нової політичної еміграції в країнах вільного світу.

Шевченке рішуче виступив як борець за волю України, хотів її бачити вільною від московської підлеглості, "веселу від крав до крав, як та вода, що минулась". Поет нагадує нам, що на Україні "родилась, гарцювала козацька воля", а тепер "над нею орел чорний стереже літає". Всім відоме, що під "чорним орлом" поет розумів Московщину. Показувачи несприхрещеність українського народу до московського самодержавства, Шевченке заявляє, що кріпацтво супротивне природному праву. Обстоючи права національної вільності, поет звертається до свого народу:

А ви Україну кохайте:	Пожар не гаєне, люди мрут,
Не дайте матері, не дайте	Кониць в тирях гелі, боші...
В руках у ката пропадать.	Діти нехрещені ростуть,
Од Конашенича і досі	Козацькі діти; ("Гайдамаки").

Змальовувачи безправне положення закріпаченого селянства, поет викриває суть кріпосництва, заявляючи, що "нема правди, кривда повинна". В кріпосницькій системі поет лено бачив гальме розвитку матеріальної і духовної культури українського народу. Поет осуджує московське свавілля, розбещеність, аморальність, яку несуть москалі в Україну ("Катерина"). Застерігаючи рідних дівчат проти аморальності, каже: "Кохайтесь, чорнобриві, та не з москалями, бо москалі - чужі люди, роблять лихо з вами".

Заглиблюючись у історичне минуле українського народу, Шевченке, крім поеми "Гайдамаки", змальовує прекрасне історичні події в поемах "Уван Підкова", "Тарасова ніч", "Гамалія", хоч Гамалія постать неісторична, але події такі були. В цих поемах Шевченке змальовує героїку минулого українського народу - це боротьбу з султанською Туреччиною кінця XVI і початку XVII стол. та визвольну боротьбу проти Польщі XVII стол., яка не гірше пливнула на Україну ніж татари та пізніше москалі.

В душі приотрасної апології покріпаченого українського селянства, осуду московського ладу на Україні написані ранні твори Шевченка. Соціалічні, політичні і національні протиріччя в творах Шевченка раннього періоду висвітлені правильно. Тому ці твори користувалися загальним визнанням у колах української передової політичної думки та в усього українського народу.

Вже в ранньому періоді своєї творчості Шевченке признає великим поетом, поборувачем усіх національно-політичних несправедливостей, роблених українському народові з боку Московщини. Не дивлячись на таке високе признання, Шевченке не піднісся в цьому періоді на арену політичного провідника, ідеолога. Ідеологом і духовно-політичним провідником свого народу Шевченке стає в наступному періоді своєї творчості, що носить назву періоду "Трьох літ" - 1843-1845рр.

"Три літа" - це збірка творів Шевченка, що містить у собі тридцять два окремих поетичних творів, написаних поетом у 1843-1845 рр. Ця збірка за життя поета не побачила Божого світла. Політичні твори цієї збірки ("Сон", "Кавказ" і інші) були речовими доказами на слідстві, коли було арештовано Шевченке, в його не зголяності до Московщини.

В періоді "Трьох літ", коли Шевченке побував на Україні, йому довелося на власні очі бачити ту корстоку московську кріпосницьку дійсність; наслухатися людських скарг кривавими слезами, над чим він раніше навіть глибоко не замислювався, чого не уявляв у таких формах і широких масштабах, як це було в реальному житті поневоленої України. Вей старі українські вольності за царя Миколи I-го були скасовані. Слобжанщиною і Гетьманщиною управяв п'яниця і хабарник князь М. Довгоруков, а Правобережмов Українмов - генерал Д. Бібіков. Пре це пізніше (1857) поет писав:

Во дні фельдфебеля-царя	З своїм ефрейтером мали
Капрал Гаврилович Безрукий	Та хвалим, на лихо лихим.
Та унтер п'яниця Довгорукий	До того люд докунтрували,
Україну правили. Добра	Що сам фельдфебель дивувались
Таки чимале натворили,	І маршировок і воім
Чимале льду оголили	І "благоеклонні перебували
Оці сатрапи-ундіра,	Всегда к ефрейторам своїм".
А надто стрихений Гаврилич	("Дродявий").

По всій Україні, окупованій Московщиною, урядово зачинялось народні і середні школи, а до виник кріпаків не приймали. Тому розвивалась страшна неписьменність українського народу. Проти всіх цих реакційних дій московського режиму вибухали на Україні селянські повстання. Знаходились і окремі провідники, як Устим Кармалук, Семен Олійничук і інші, під проводом яких виступало селянство проти кріпосництва. Але ці повстання були стихійні, добре неорганізовані, тому були засуджені на неуспіх; їх криваво придушувала московська дика солдатчина.

В українському народі поет бачив головну національно-визвольну ідею, на якій вироблялася політично-державницька ідея. Українське селянство трічало найкращі людські риси: високу християнську мораль, глибшу християнську релігійність, етику, шляхетність душі, чесність, ширій вислів думки, справжній гуманізм; носія національної вікової духової культури, рідної мови, літератури, зокрема усної народної творчості, побуту, звичаїв, обичаїв тощо. Шевченко був втіленням усіх цих найкращих національно-українських чинників.

М. Костомаров цілком справедливо каже: "Шевченко, як поет, — це був сам народ, що продовжував свою поетичну творчість. Шевченкова пісня була сама по собі народною піснею, яку тепер міг би заспівати цілий народ і яка повинна була вилитись з народної душі протягом сучасної народної історії. З цього погляду Шевченко був справжнім народним обранцем. Шевченко говорить так, як ще й не говорив народ, але був уже готовий заговорити і тільки здав творця з-поміж себе", який би заговорив мовою національно-визвольної ідеї. Бо Шевченко бачив, що "Од молдаванина до фінна на всіх язиках все мовчить" у тюрмі народів московської імперії. У тій же імперії поет бачить, що "Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить". Тому то поет і весь український народ ставився несприятливо до Московщини, яка мислила всі українські національно-шляхетні чинники і здушувала всяку провідну національно-визвольну ідею.

Найвизначніший, після Шевченка, поет-мислитель Іван Франко має цілковиту слушність, коли стверджує, що Шевченко з'являється на історичній арені українського народу "як живий творець, працюючи і борючись за потоптаними людські права поневоленого селянства і занедбаного українського народу, разом з тим — як оборонець всіх покривджених. Як тільки вірні цього молодого селянина, що недавно ще був кріпаком, з'являється в друку — його земляки вітають його як духовного провідника і найбільшу окрасу української літератури" (2).

Шевченко змальовував у своїх невмирущих творах високу духову культуру свого народу, показавши вьому світові, який є його український народ, які природні таланти заховані в ньому, прибиті московським гнітом, безправ'ям, темнотою, злиднями, насиллям кріпосницької системи. Поет розкривав перед своїм і іншими народами світу, хто ці духові цінності ламає, топче, хоче, щоб і сліду по них не осталося, вказавши, що цей найлетіший ворог — Московщина. Поет ще в ранніх своїх творах, будучи в Петербурзі, вільним від кріпацької залежності, змальовує колись козацьку славу, славу України, як "Була колись Гетьманщина, було колись панування, тієї слави козацької повік не забудем, як москалі, орда (татари — П. С.), яких бились з козаками" ("Тарасова ніч"). Або: "Було колись — в Україні ревіли гармати; було колись — запорожці зміли панувати! Панували, добували і славу, і волю" ("Іван Підкова"). І поет-патріот непохитно вірить у майбутнє, що наша "Слава не полже, а розкаже, що діялось в світі, чия правда, чия кривда, і чий ми діти" ("До Основ'яненка"). Бо на Україні родилася демократична свідомість з давніх-давен і не буде ніколи кощепці в українського народу: поневолення людини людиною, знеолавлити її людську гідність. Поет правильно стверджує, що на Україні можна знайти "шире серце і слово ласкаве, ширю правду, а ще, може, й славу..." ("Заспів").

Пре перебування на Московщині, в Петербурзі, поет з глибокою тугою й більем в серці каже, що він там "чужий, одинокий", що лише на Україні "бузнесемкий, як брат заговорить, там в широкім полі воля; там синсе море вигравас, хвалить Бога, тугу розганяє". Поет рветься на Україну: "Та ба! Доля приборкала мих людчю чужими" (Н. Маркевичу). Як то йому "тяжко блукать в світі сироті без роду; а дотого душа шира, козацького роду" ("Гайдачаки"). І поет хоче хоч крізь сон подивитися "на ту Україну, де ходили гайдачаки" і на ті шляхи, що він "міряв маличи ногами" і на пороги серед степу, що "ревуть, завивають", бо вороги: "Поховали дітей наших, і нас розривають! Така Божа воля!" ("Епілог").

Це вже не був звичайний собі Шевченко, це був індивід, що ріс у провідника, в ідеолога визвольних змагань, що не уповав на чужу поміч у національному щасті, а бачив частя в самовідданій праці всього українського народу для національного добра як матеріального, так і морального. Ці початкові вишви політично-революційного стремління проявляться в поета вже в ранніх його творах, де різьбляться мотиви протесту й боротьби за волю, де змальовано історичне минуле українського народу ("Гайдачаки", "Тарасова ніч", "Іван Підкова", "До Основ'яненка", "Гамалія", "Розрита могилка" і інші), його героїчну боротьбу за національно-державну незалежність. Треба ствердити, що вже в поемі "Гайдачаки" (1841) Шевченко стає на шлях борця-революціонера, змальовує глибокий патріотизм українського народу, що в своїй визвольній боротьбі проти польського поневолення виявив свою політичну індивідуальність. Поема "Гайдачаки" прогромадила в умовах московського деспотизму як заклик до революційної боротьби проти всякого поневолення; за волю.

2.-

КОЗАЧЕНЬКУ, КУДИ ЙДЕШ? З ВАРЯЦІЯМИ

СОЛЬО. СКРИПКА І ПЯНО

Andante

VIOLINO

В. БЕВКОРОВАЙНИЙ

The musical score is written for Violino (Violin) and Piano. It consists of four systems of music. The first system shows the beginning with a *PIANO* dynamic and a *poco accel.* marking. The second system features a *Allargando* section with *con forza* and *cresc.* markings, and a *ritard.* marking in the piano part. The third system includes *piu mosso* and *poco rall.* markings. The fourth system concludes with *rit.* and *poco accel.* markings. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

Molto Allegro

1961 Видання

103. Герліс-Горський, Ірі: Х О Л О Д Н И Й Я Р. Друга частина. Українське в-во, "Говерля", Нью Йорк, 1961. Сторін 368, ф. 19 см. (Вид. друге).
104. - ЦЕРКОВНІ ПІСНІ. Видання п'яте. Прудентополіс-Парана-Бразилія, 1961. Видавництво Чина Святого Василя Великого. Ст. 220+8 непаг. ф. 17 см.
105. Купіцький, Атанасій, о., ЧСВВ: "Л Ю Б І М І С У С А" Молитовник для дітей і молоді. Прудентополіс, 1961. В-во 00. Василян. Ст. 256, ф. 12 см.
106. Королева, Наталена: П Р Е Д О К. З анналів і легенд. 3-тє видання. Тонто, 1961 р. Б. Укр. В-во "Добра Книжка", 170 випуск. Ст. 292+4 непагін. формат 18 см. З портретом Авторки. Ціна прим. (брошурованого) - \$3.-
107. Антонович, С.: КОРОТКИЙ ІСТОРИЧНИЙ НАРИС ПОЧАТКІВСЬКОЇ УСПІНЬСЬКОЇ ЛАВРИ Сан Андрес-Аргентина, 1961. "Перемога", ст. 72+4 непаг. ф. 20 см, ц. \$1-
108. Гриньох, Іван, о.: СЛУГА БОЖИЙ АНДРЕЙ - БЛАГОВІСНИК С.НОСТІ. Мюнхен, 1961. Накладом Автора; ст. 220+4 непаг. ф. 8^о ціна (в оправі) \$3.-
109. Білинський, Андрій: В КОНЦТАБОРАХ СРСР 1944-1945. Спогади і спостереження з передмовою ген. Ол. Грекова. Мюнхен-Чикаго, 1961. Накладом В-ва "Орлик", ст. 379+5 непаг. ф. 21 см, ціна (в брошурі), \$3.-
110. Ломачка, Свирид: ЛЮБОВ ДО БЛИЗЬКОГО. Фейлетони. Нью Йорк-Тонто, 1961. В-во "Молода Україна", ст. 122+2 непаг. ф. 18 см. (ілюстрована) ц. \$2.-
111. Вахнянин, Богдан: НА ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ. Збірка пісень на дитячий хор, зааранжував... Нью Йорк, 1961. Українське Видавництво "Говерля" Н. Й., ст. 24, формат 28 см, ціна \$1.50
112. Indryc'kyj-Sokulsky: UKRAINIA CANADIANA 1960. Compiled by... Winnipeg, 1961. Published by Ukrainian Canadian Committee, pp. 27+1 unpag. UVAN. Series: bibliography, No. 8. f. 23 cm price .50¢
113. Shevchenko, Taras: SONG OUT OF DARKNESS. Selected poems translated from the Ukrainian by Vera Klich with Preface by Paul Selver a Critical Essay by W. K. Matthews; Introduction and Notes by V. Svoboda. London 1961. The Mitre Press 1 p. 128+32. f. 22 cm price \$2.50 (bound).
114. *** (Sonderdruck) Vierteljahrsschrift fuer Slavistic. Jahr-

Д-р Ол. Соколичин,
бібліотекар:

БІБЛІОТЕЧНІ ВІСТІ

1. Економічний Атлас Манітоби, появився за в. редакцією Томаса Г. Вейра у Вінніпегу, 1960, подає багато даних про поселення українців у Манітобі. Напр. в 1921 р. було 7.2% українців, а в 1951 р подано вже на 98.73 АБО 12.7% , при чому всього населення Манітоби подано 176.541.
2. Сердж Крусард, автор статей у літературному французькому місячнику "Le Ouvr Libre" - представляє, що все, що діється в ССРСР - в позитивному образі та спаковує все це до євсеобщаго катьолка". Недаром автор походить з московського роду.
3. В Лондоні в Історичному інституті видано "документи польсько-советські відносин, 1939-1945рр." під редакцією Ген. Сікорського, що появились в 1961 році на 625 сторінок друку в англійській мові, де подано також дуже багато згадок про Україну в українській справі. Слід слідкувати за документом ч. 3., відомий у нас, як Ризька Умова від 18.3.1921 року між Польщею, а Москвою в Україною відносно кордонів на Дніпрі... В документі ч. 4. є подано рішення Конференції Амбасадорів від 15.3.1923 року, яким віддано Італію (Західно Українські Землі) під польський "патронат".. Але про Варшавський договір (з отам. С. Петлюрою) немає там згадки. Очевидно, що зі та новища нашого - це був вершок помилок уряду У.Н.Р., бо після того договору наступив "мир" у Ризі.
Далі подано багато відомостей про ЗУЗемлі та про розмови Сікорського із Сталіним, укладаючи сильний план проти українців.
4. Рівей, Джордж, написав, чи радше видав різні переклади сучасної московської літератури п.н. "Модерн Совет Поет Сторіс". Сам автор - "американ", а всеодно не добачує ані одного українського: хоч би "підсоветського" письменника, щоб включити в ті "сторії". Справді було б добре, коли б так дещо час до часу появилося на англійській мові, що має українську тематику, або ще краще було б дещо вартісного переложити на англ. мову та видати і по-ямо дати в руки англословного читача.
5. "КАНАДІВНА" місячник канадійської бібліографії за липень-серпень, 1961 ч. 7-8, стор. 554, заподав появу Першого КОБЗАРЯ Невченка, що його перевидав проф. Константин Біда, як Слов'янські Студії Оттавського Університету, ч 1. Це репродукція першого видання "Кобзаря", що появился був у Петербурзі в 1840 р., на 114 сторін друку. (Ціна того перевидання \$3.-час "ГОВЕРЛАН"!).